

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 89/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. N., B., zastúpeného advokátom JUDr. A. M., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 22 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 13, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 7 S/71/2009-45 z 28. apríla 2010 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo/194/2010 z 25. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. N. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. augusta 2011 doručená sťažnosť J. N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 22 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 13, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 S/71/2009-45 z 28. apríla 2010 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžo/194/2010 z 25. mája 2011 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s jeho prepustením zo služobného pomeru colníka, ku ktorému došlo na základe rozhodnutia riaditeľa Colného úradu... č. R-26/2009-5334 z 28. januára 2009 (ďalej aj „rozhodnutie riaditeľa colného úradu“ alebo „prvostupňové správne rozhodnutie“) podľa § 183 ods. 1 písm. d) zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení účinnom do 31. augusta 2009 (ďalej len „zákon o štátnej službe colníkov“).

Dôvodom na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru colníka boli dva prípady, ktoré sa stali 18. októbra 2008 a 15. novembra 2008, pri ktorých mal sťažovateľ porušiť svoje povinnosti ďalej opísaným spôsobom.

V prvom prípade sťažovateľ vstúpil 18. októbra 2008 do miestnosti určenej na vykonávanie osobných prehliadok na stanovisku č. 1 na hranici v..., kde prebiehal rozhovor iných colníkov o protiprávnom naložení so zhabaným tovarom (cigarety a fľaše zhabané cestujúcim), aktívne sa do rozhovoru zapojil, tovar nezaevidoval do prvej evidencie, čím umožnil, aby tovar unikol spod colného dohľadu. O necelý mesiac neskôr, 15. novembra 2008, opäť na stanovisku č. 1 doniesol spolu s ďalším colníkom dva kartóny cigariet nezistenej značky, ktoré položili na stôl a ktoré v rozpore s pokynom nezaevidoval do príslušnej evidencie ani nevydal rozhodnutie o zaistení, zhabaní, prepadnutí alebo úschove týchto cigariet a ani nespísal úradný záznam o nájdení skrytej, opustenej alebo stratenej veci, čím umožnil, aby tieto cigarety unikli spod colného dohľadu.

Uvedené konanie sťažovateľa bolo kvalifikované ako porušenie služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom [§ 44 ods. 3 písm. a), b), g) a h) zákona o štátnej službe colníkov], v nadväznosti na čo bol sťažovateľ rozhodnutím riaditeľa colného úradu podľa § 183 ods. 1 písm. d) zákona o štátnej službe colníkov prepustený zo služobného pomeru colníka.

Rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru považoval sťažovateľ za nepreskúmateľné, pretože podľa neho vychádzalo z neúplne zisteného skutkového stavu, a preto proti nemu podal odvolanie.

Rozhodnutím Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 18762/2009-1214 z 5. mája 2009 bolo odvolanie sťažovateľa proti prvostupňovému správne rozhodnutiu zamietnuté a napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdené. Predmetné rozhodnutie napadol sťažovateľ žalobou o preskúmanie jeho zákonnosti.

Krajský súd rozsudkom č. k. 7 S/71/2009-45 z 28. apríla 2010 žalobu sťažovateľa zamietol. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie.

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Sžo/194/2010 z 25. mája 2011 odvolaním sťažovateľa napadnutý prvostupňový rozsudok potvrdil.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu a napadnutému rozsudku najvyššieho súdu podal sťažovateľ ústavnému súdu sťažnosť, ktorou sa domáha, aby ju ústavný súd prijal na ďalšie konanie, vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 22 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 13, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu. Sťažovateľ zároveň navrhol, aby ústavný súd napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie krajskému súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich v petite sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, ústavný súd vychádzal

z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva na ústavnom súde iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 254/2011).

Ústavný súd vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, nemá právomoc preskúmavať postup a rozhodnutie krajského súdu, pretože jeho rozhodnutie preskúmal najvyšší súd na základe odvolania sťažovateľa. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

Ústavný súd ďalej skúmal tú časť sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, so zreteľom na to, či existujú dôvody brániace prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím, nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto ide vtedy, ak pri jej predbežnom

prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov iba z hľadiska ich prípadnej svojvoľnosti, arbitrárnosti, resp. nedostatočného odôvodnenia. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 382/06, II. ÚS 388/2010).

Podľa sťažovateľa mal najvyšší súd (ako aj pred ním krajský súd) napadnutým potvrdzujúcim rozsudkom porušiť jeho základné práva garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj právo upravené v čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že ustálil rozhodujúce skutkové okolnosti bez opory v dôkazoch, a tiež základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny tým, že krajský súd nevykonal dokazovanie obrazovo-zvukovým záznamom v jeho prítomnosti ako účastníka konania, a najvyšší súd napriek tomu odvolací rozsudok ako vecne správny potvrdil. Sťažovateľ napokon namieta aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 22 ods. 1 ústavy a čl. 13 listiny a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru tým, že najvyšší súd použil podľa jeho názoru v rozpore so zákonom ako dôkaz obrazovo-zvukový záznam získaný v trestnom konaní.

Prvou námietkou sťažovateľa, ktorou sa ústavný súd zaoberal, bolo tvrdenie, že najvyšší súd porušil jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že vychádzal z ustálených skutkových okolností bez opory vo vykonaných dôkazoch.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) a k čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo či už účastníka konania, procesnej strany v konaní alebo právo inej zainteresovanej osoby na takom rozhodnutí, ktorého dôvody vydania sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny.

Podľa sťažovateľa „*riaditeľ colného úradu ako dôkaz použil zápisky z DVD nahrávky (obrazového a zvukového záznamu z 18. októbra 2008 a 15. novembra 2008, z ktorého vyplynuli skutkové okolnosti kladené sťažovateľovi za vinu, pozn.), pričom*

samotné vyhotovenie DVD nahrávky bolo utajovanou skutočnosťou, okrem toho hovorová reč bola v jazyku maďarskom, ktorý riaditeľ colného úradu neovládal a z uvedeného dôvodu podľa názoru sťažovateľa na základe nezákonného dôkazu došlo k zániku jeho služobného pomeru..., v čase konania o prepustení zo služobného pomeru nebol (sťažovateľ, pozn.) oboznámený s touto nahrávkou a ani v konaní na Krajskom súde v Košiciach nebol vykonaný dôkaz touto nahrávkou za účasti sťažovateľa... Okrem toho... z DVD nahrávky nie je možné ustáliť skutkový stav, ktorý bol popísaný... Sťažovateľ v čase prepustenia zo služobného pomeru sa nachádzal vo väzbe a bolo voči nemu vznesené obvinenie, okrem iného aj za zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa. Ako jeden z dôkazov bol obrazový a zvukový záznam vyhotovený na základe príkazu sudcu Špeciálneho súdu v Pezinku. Tento dôkazový materiál Ministerstvo vnútra SR sprístupnilo riaditeľovi colného úradu dňa 07. 01. 2009. Tento dôkaz... nebol vykonaný v konaní na Krajskom súde v Košiciach, preto mu bolo odňaté právo obhajovať sa, čo malo byť dôvodom na zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach.“.

Najvyšší súd vo vzťahu ku skutkovému stavu mal za preukázané, že „žalobca (sťažovateľ, pozn.) do zápisnice o ústnom pojednávaní konanom dňa 2. januára 2009 na Zamestnaneckom oddelení Colného úradu... uviedol, že sa k predmetu správneho konania, ktorým bolo posúdenie konania žalobcu v dňoch 18. októbra 2008 a 15. novembra 2008, vyjadrovať nebude a k veci nemá čo dodať. Z opisu funkcie žalobcu, vykonávajúceho funkciu samostatného colného referenta vyplýva, že súčasťou jeho služobných činností bolo okrem iného aj rozhodovanie v colnom konaní v jednoduchých prípadoch, rozhodovanie o priestupkoch v pôsobnosti colných orgánov v blokovom konaní, rozhodovanie o colnom konaní napr. prepustenie tovaru do príslušného režimu, rozhodovanie o colných priestupkoch v rozkazovom konaní a v rozhodnutí na mieste, rozhodovanie v prípadoch prepúšťania tovaru v dovoze, vývoze a tranzite, vym. cla daní a iných platieb a rozhodovanie o určení colnej hodnoty v jednoduchých prípadoch.

Z obrazového a zvukového záznamu zo dňa 18. októbra 2008 (súbor označený VTS-01.1.VOB), ako aj zo dňa 15. novembra 2008 a z prekladu zvukového záznamu, vyhotoveného prekladateľkou JUDr. L. K. dňa 22. októbra 2009, bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že žalobca sa konania uvedeného v rozhodnutí správneho orgánu

prvého stupňa skutočne dopustil. Z obrazového záznamu a z prekladu komunikácie z maďarského do slovenského jazyka je zrejmé, že žalobca dňa 18. októbra 2008 o 19.54,30 hod. vstúpil do miestnosti určenej na vykonávanie osobných prehliadok, v ktorej už boli prítomní Bc. Z. M., A. B., L. M. a A. P. ukazujúca v tom čase na tovar uložený pod pultom v služobnej miestnosti, ktorý bol odobratý cestujúcim. Žalobca bol teda svedkom toho, že A. P. ukladala späťne tento tovar pod pult v služobnej miestnosti a bol aktívny v spoločnej komunikácii o tom, že tento tovar nie je možné odniesť autom ani vlakom. Časť tovaru sám uložil do papierovej krabice nachádzajúcej sa na pulte v služobnej miestnosti. Z obrazového záznamu zo dňa 15. novembra 2008 vyplýva, že žalobca spolu s colníkom A. B. doniesol do služobnej miestnosti dva kartóny cigariet, ktoré položili na stôl bez zaevidovania do príslušnej evidencie.

Z prvotnej evidencie zaisteného tovaru, vedenej na Colnom úrade..., jednoznačne vyplýva, že tovar zaistený v dňoch 18. októbra 2008 a 15. novembra 2008, zaevidovaný nebol.“

Najvyšší súd sa po vyhodnotení v administratívnom konaní vykonaného dokazovania stotožnil so záverom krajského súdu, že na základe správnych orgánom zadovážených a vykonaných dôkazov bolo možné dôvodne považovať konanie žalobcu kladené mu za vinu za dostatočne preukázané. Uvedeným konaním bol naplnený prepúšťací dôvod podľa § 183 ods. 1 písm. d) zákona o štátnej službe colníkov, pretože sťažovateľ zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobné povinnosti tak, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Najvyšší súd nevidel ani po preskúmaní formálnych a obsahových náležitostí napadnutého rozhodnutia správneho orgánu či napadnutého rozsudku krajského súdu ich nezákonnosť, považoval ich za náležité a podrobne odôvodnené, zdôrazniac zároveň, že žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu vznesenými v jeho odvolaní.

Ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že mu zásadne neprislúcha hodnotiť vykonané dôkazy (výsluch svedkov, listinné dôkazy, obrazové a zvukové záznamy a iné) vrátane posúdenia namietaných nedostatkov dokazovania v otázke obsahu škatúl, v ktorých mali

byť cigarety, alebo obsahu dohovorov sťažovateľa s ostatnými colníkmi. Pri posudzovaní napadnutého rozsudku zohľadňuje ústavný súd osobitne tú okolnosť, že napadnutý rozsudok bol vydaný v rámci správneho súdnictva. Správny súd (súd, rozhodujúci v správnom súdnictve napríklad o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov; v tomto prípade krajský súd aj najvyšší súd) nie je tzv. „skutkovým súdom“, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, a jeho úlohou nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda posúdiť to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy (II. ÚS 21/09, II. ÚS 391/2010). Ani ústavný súd v konaní o sťažnosti v zásade nie je skutkovým súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, ak by malo ísť o dokazovanie, ktoré by malo nahradiť dokazovanie nevykonané všeobecnými súdmi a ich vyhodnotenie. Ústavný súd skúma napadnutý rozsudok iba z hľadiska už uvedených kritérií zjavnej neodôvodnenosti a arbitrárnosti.

Najvyšší súd sa podľa názoru ústavného súdu dostatočne vysporiadal s otázkou vykonaného dokazovania v správnom konaní. Aj z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, ktoré podklady a dôkazy považovali správne orgány aj všeobecné súdy, teda aj vrátane najvyššieho súdu za rozhodujúce pre rozhodnutie a akými úvahami sa najvyšší súd pri rozhodovaní o veci riadil.

Rovnaký záver vyvodil ústavný súd aj vo vzťahu k námietkam sťažovateľa osobitne sa týkajúcich udalostí z 15. novembra 2008. Sťažovateľovi bolo kladené za vinu, že spolu s ďalším colníkom v daný deň zaistil (minimálne) dva kartóny cigariet a nevydaním potrebného rozhodnutia v rozpore so svojimi povinnosťami umožnil, aby unikli spod colného dohľadu. Sťažovateľ tvrdí, že „*nikdy nevydával takéto rozhodnutie a nemá to ani v opise svojej funkcie*“, a preto nemohla jeho nečinnosť predstavovať porušenie základných povinností colníka, pričom svoje tvrdenie podopiera tou časťou napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, podľa ktorej sťažovateľ ako samostatný colný referent zaradený v súlade so zákonom o štátnej službe colníkov do 3. platovej triedy nie je podľa charakteristiky 3. platovej triedy tvoriacej prílohu č. 1 predmetného zákona oprávnený vydávať rozhodnutia

v I. stupni správneho konania na príslušnom úseku colnej správy, pretože táto právomoc je daná podľa charakteristiky platových tried až odbornému colnému referentovi zaradenému do 4. platovej triedy. Sťažovateľ taktiež tvrdí, že v konaní nebolo preukázané, čo sa skutočne nachádzalo v škatuliach, ktoré priniesol do úradnej miestnosti.

Podľa najvyššieho súdu, ktorý sa v otázke právomoci colníka priklonil k argumentácii sťažovateľa, „*Toto pochybenie (prvostupňového súdu, pozn.) však... nemá vplyv na kvalifikovanie konania žalobcu ako porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom, nakoľko nespochybniteľne preukázaná skutočnosť nezaevidovania zaisteného tovaru pri prehliadkach vykonaných v dňoch 18. októbra 2008 a 15. novembra 2008 za jeho aktívnej prítomnosti je dostatočným dôvodom na takéto vyhodnotenie žalobcovho konania.*“.

Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku síce dal vo vzťahu k uvedenej námietke sťažovateľovi za pravdu, zároveň ale takéto pochybenie krajského súdu nemalo podľa najvyššieho súdu vplyv na samotné rozhodnutie vo veci. Ústavný súd nezistil možnosť porušenia ústavnoprocených záruk garantovaných v čl. 46 a nasl. ústavy tým, že najvyšší súd nepovažoval uvedené pochybenie krajského súdu za natoľko podstatné, aby malo vplyv na správnosť rozhodnutia. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu aj bez tejto časti argumentácie obsahuje dostatok dôvodov na svoj záver.

Osobitnou námietkou sa sťažovateľ dovoľával porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny tým, že krajský súd nevykonal dokazovanie obrazovo-zvukovým záznamom v prítomnosti dotknutého účastníka konania, čo napriek tomu nevedlo najvyšší súd k zrušeniu napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala... v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

Namietané bolo nevykonanie dokazovania týmto záznamom v prítomnosti sťažovateľa v konaní pred všeobecnými súdmi. Ústavný súd v súvislosti s touto námietkou poukazuje na skutočnosť, že z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že 22. apríla 2009 sa sťažovateľ oboznámil na Colnom úrade... aj s predmetným obrazovým a zvukovým záznamom.

Vo vzťahu k tejto námietke ústavný súd opäť pripomína úlohu všeobecných súdov v správnom súdnictve, ktoré, ako už bolo uvedené, nie sú súdmi skutkovými. Zisťovanie skutkového stavu je v zásadnej miere prenechané správnym orgánom, zákonnosť rozhodnutí a postupov ktorých sa preskúmava v správnom súdnictve, a preto sú aj podmienky na dokazovanie v rámci správneho súdnictva ovplyvnené uvedenou právomocou všeobecných súdov v správnom súdnictve. V rámci správneho súdnictva sa tak vedie dokazovanie iba v rozsahu obmedzenom účelom toho-ktorého štádia konania.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nezistil ani vo vzťahu k tejto námietke nič, čo by signalizovalo možnosť vysloviť po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie porušenie označeného základného práva sťažovateľa.

Posledná námietka sťažovateľa sa týka porušenia jeho základných práv podľa čl. 22 ods. 1 ústavy, čl. 13 listiny a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru tým, že najvyšší súd použil v rozpore so zákonom ako dôkaz obrazovo-zvukový záznam získaný v trestnom konaní vedenom proti jeho osobe. Obrazový a zvukový záznam pritom predstavoval hlavný dôkazný prostriedok, ktorým bol preukázaný dôvod na skončenie jeho služobného pomeru colníka.

Podľa čl. 22 ods. 1 ústavy listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a ochrana osobných údajov sa zaručujú.

Podľa čl. 13 listiny nikto nesmie porušiť listové tajomstvo ani tajomstvo iných písomností a záznamov, či už uchovávaných v súkromí alebo zasielaných poštou alebo iným spôsobom, s výnimkou prípadov a spôsobom, ktoré ustanoví zákon. Rovnako sa

zaručuje tajomstvo správ podávaných telefónom, telegrafom alebo iným podobným zariadením.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojov a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 22 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že ochrana korešpondencie je súčasťou širšej kategórie, ktorou je ochrana súkromia (napr. III. ÚS 133/2010). Ochrana súkromia je zakotvená vo viacerých ustanoveniach ústavy, naproti tomu ochrana práva na súkromie je v dohovore sústredená v jeho čl. 8, ktorého porušenie sťažovateľ taktiež namieta, a preto, aj keď by vyhotovenie obrazového a zvukového záznamu nespadlo pod rozsah ochrany čl. 22 ods. 1 ústavy, ústavný súd zohľadňuje aj súvisiace namietané porušenie práv či už podľa čl. 13 listiny alebo práv v zmysle čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru.

Sťažovateľ svojou námietkou nenapáda protiprávnosť, resp. zásah do svojich práv samotným vyhotovením obrazového a zvukového záznamu, ale len to, že takýto záznam vytvorený pre iný druh konania (trestné konanie) bol použitý aj na účely skončenia jeho služobného pomeru colníka, ako aj v následnom súdnom konaní.

Ústavný súd nepovažuje použitie dôkazu získaného v súlade s právom v jednom súdnom konaní v inom konaní za predpokladu, že tomu nebráni osobitný predpis, za spôsobilé porušiť označené práva sťažovateľa. Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že prepustenie zo služobného pomeru colníka vecne úzko súvisí s trestným stíhaním sťažovateľa, ktorého podkladom sú rovnaké skutkové okolnosti, a aj preto bolo použitie dôkazov získaných v jednom konaní (t. j. trestnom konaní) opodstatnené a účelné

aj vo veci skončenia jeho služobného pomeru. Ani vo vzťahu k tejto námietke ústavný súd nezistil možnosť namietaného porušenia označených práv sťažovateľa.

Z uvedených dôvodov nepovažuje ústavný súd odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska za neospravedlňiteľné, resp. neudržateľné do tej miery, aby mohlo mať za následok porušenie označených základných práv sťažovateľa. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ s rozhodnutím najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu, resp. rozhodnutia (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97).

Ústavný súd je preto toho názoru, že postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní napadnutého rozsudku, pokiaľ ide o ustálenie skutkových zistení a z nich vyvedených záverov, nemožno dávať do takej spojitosti s obsahom základných práv sťažovateľa podľa čl. 22 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 13, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a rovnako tak ani práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, ktorá by mala byť predmetom posudzovania ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozsudku v konaní o veci samej.

Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 22 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 13, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na uvedené rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2012